

16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ (A)

1. čtení: Mdr 12,13.16–19

Po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

Čtení z knihy Moudrosti.

Kromě tebe není Boha, který by se o všechno staral, nemusíš dokazovat, že soudíš spravedlivě.

Neboť tvá moc je základ spravedlnosti a to, žes pánem, činí tě shovívavým ke každému.

Vždyť sílu ukazuješ jen tomu, kdo nevěří v tvou svrchovanou moc, a trestáš vzdor těch, kdo ji znají.

Ty však, který vládneš silou, v mírnosti soudíš a nás vedeš se vši šetrností, neboť kdykoli chceš, máš moc vždycky v ruce.

Takovým jednáním jsi poučoval svůj lid, že spravedlivý musí být lidumilný. Svým synům poskytuješ radostnou naději, že po hříchu dáváš příležitost k lítosti.

Žl 86,5–6.9–10.15–16a

Odp.: Tys, Pane, dobrý a shovívavý.

Tys, Pane, dobrý a shovívavý, nejvyšší milosrdný ke všem, kdo volají k tobě. Vyslyš, Hospodine, mou modlitbu, všimni si hlasu mé snažné prosby.

Všechny národy, které jsi učinil, přijdou, budou se ti klanět, Pane, a velebit tvé jméno.

Protože tys veliký a činíš divy, ty jediný jsi Bůh.

Ty však jsi, Pane, Bůh milosrdný a milostivý, váhavý k hněvu, svrchovaně laskavý a věrný. Obrát se ke mně a smiluj se nade mnou.

2. čtení: Řím 8,26–27

Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři!

Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá, a že jeho přimluva za křesťany je ve shodě s Boží vůlí.

Zpěv před evangeliem: srov. Mt 11,25

Aleluja. Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že jsi tajemství Božího království odhalil maličkým. Aleluja.

Evangeliium: Mt 13,24–43

Nechte obojí spolu růst až do žní.

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš předložil zástupům toto podobenství:

„Nebeské království je podobné člověku, který nasej na svém poli dobré semeno. Ale když lidé spali, přišel jeho nepřítel, rozházal mezi pšenici plevel a odešel.

Když pak osení vyrostlo a nasadilo na klas, tehdy se ukázal i plevel. Tu přišli služebníci k hospodáři a řekli mu: „Pane, copak jsi nenasel na svém poli dobré semeno? Odkud se tedy vzal plevel?“ On jim odpověděl: „To udělal nepřítel.“ A služebníci mu řekli: „Máme jít a plevel sesbírat?“ On však řekl: „Ne. Jinak byste při sbírání plevele mohli s ním vytrhat i pšenici. Nechte obojí spolu růst až do žní – a o žních řeknu žencům: Nejprve seberte plevel a svažte ho do snopků k spálení, ale pšenici shromažďte do mé stodoly.“

Předložil jim další podobenství:

„Nebeské království je jako hořčičné zrno, které člověk vzal a zasel na svém poli. Je sice menší než všechna semena, ale když vyroste, je větší než ostatní zahradní rostliny a stane se z něho keř, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.“

Pověděl jim jiné podobenství:

„Nebeské království je jako kvas, který vzala žena a zadělala ho do tří měřic mouky, až se všechno prokvasilo.“

To všechno mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích a bez podobenství k nim vůbec nemluvil. Tak se mělo naplnit, co řekl prorok: „Otevřu ústa v podobenstvích, vypovím, co bylo skryté od založení světa.“

Potom rozpustil zástupy a šel domů. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili: „Vylož nám to podobenství o pleveli na poli.“ Odpověděl:

„Ten, kdo rozsévá dobré semeno, je Syn člověka, pole je svět. Dobré semeno jsou synové Království, plevel jsou synové toho Zlého. Nepřítel, který ho zasel, je ďábel. Žeň je skonání věku, ženci jsou andělé.“

Jako se sbírá plevel a spaluje v ohni, tak bude i při skonání věku. Syn člověka pošle své anděly, ti posbírají z jeho království každé pohoršení a ty, kdo dělají nepravosti, a uvrhnou je do ohnivé pece; tam bude pláč a skřípění zubů. Tehdy budou spravedliví v království svého Otce zářit jako slunce.

Kdo má uši, slyš!“